

FILHARMONIA
SZCZECIN

WWW.FILHARMONIA.SZCZECIN.PL

2 lutego 2024 roku
Piątek – godz. 19:00

GRANDIOSO BACH | HÄNDEL Finnish Baroque Orchestra

Finnish Baroque Orchestra

Pauliina Fred flet traverso, flet prosty
Sunniva Fagerlund flet prosty

Marcin Świątkiewicz klawesyn / kierownictwo artystyczne

Anthony Marini skrzypce / kierownictwo artystyczne

Program:

GEORG FRIEDRICH HÄNDEL

Concerto grosso D-dur op. 6 nr 5 HWV 323 [15']

– Larghetto e staccato – Allegro – Presto – Largo – Allegro – Menuetto (Un poco larghetto)

JOHANN SEBASTIAN BACH

Koncert klawesynowy nr 1 d-moll BWV 1052 [23']

– Allegro – Adagio – Allegro

/przerwa/

GEORG PHILIPP TELEMANN

Koncert podwójny e-moll na flet prosty i flet traverso TWV 52:e1 [16']

– Largo – Allegro – Largo – Presto

JOHANN SEBASTIAN BACH

Koncert brandenburski nr 4 G-dur BWV 1049 [20']

– Allegro – Andante – Presto

FINNISH BAROQUE ORCHESTRA

Założona w 1989 roku orkiestra odegrała istotną rolę w rozwoju ruchu muzyki dawnej w Europie Północnej. Już u swego początku – jeszcze pod nazwą Sixth Floor Orchestra – dała się poznać jako nowatorski zespół niezależnych muzyków, prezentujący niezwykle zróżnicowany repertuar. Finnish Baroque Orchestra (FiBO) specjalizuje się w muzyce barokowej, jednakże ciągłe odkrycia w dziedzinie historycznych praktyk wykonawczych sprawiają, że orkiestra stale poszerza repertuar o utwory wcześniejsze i późniejsze niż epoka baroku: obejmuje on zatem dzieła od średniowiecza aż po romantyzm (utwory J. Sibeliusa grane na instrumentach z czasów ich powstania) i nowoczesność (szereg kompozycji zamówionych specjalnie u twórców współczesnych – znaleźli się wśród nich Jukka Tiensuu, Perttu Haapanen, Sarah Nemtsov i Ville Raasakka).

FiBO rezyduje w historycznej Izbie Szlachty Fińskiej (Ritarihuone) w Helsinkach, koncertuje zarówno w kraju rodzinnym, jak i za granicą. Zespół otrzymał ważne nagrody, w tym „Finnish Musical Act of the Year” i „Disc of the Year”, przyznane przez państwową rozgłośnię fińską Yle.

Dyskografia FiBO odzwierciedla wszechstronność orkiestry. Część jej nagrań ukazała się pod własną marką FiBO Records, inne natomiast zostały zrealizowane dla prestiżowych wytwórni (Alpha, Ondine, Alba, BIS i in.). We współpracy z wydawnictwem Alba FiBO Records wydało ostatnio płytę „The World is Born” (2023) – album ten łączy muzykę wczesnego włoskiego baroku (C. Monteverdi, T. Merula, M. Uccellini) z fińską muzyką ludową.

W 2021 roku firma BIS opublikowała płytę FiBO i wirtuoza Ilji Gringoltsa „Il labirinto armonico” z koncertami skrzypcowymi P. A. Locatello, która zebrała entuzjastyczne recenzje w prasie fachowej, w tym cenne wyróżnienia Gramophone Editor’s Choice (marzec 2021) i Diapason d’Or (maj 2021).

MARCIN ŚWIĄTKIEWICZ

Jeden z najbardziej rozpoznawalnych klawesynistów młodego pokolenia, uhonorowany Paszportem „Polityki” (2015). Gra na różnych typach historycznych instrumentów klawiszowych. Studiował grę na klawesynie i kompozycję w Katowicach i Hadze. Regularnie współpracuje z czołowymi zespołami muzyki dawnej (są wśród nich m.in. Brecon Baroque, Arte dei Suonatori i {oh!} Orkiestra Historyczna), realizując z nimi nagrania dla uznanych wytwórni (BIS, Channel Classics, Accent, Alpha, Decca, Linn Records, DUX) oraz stacji radiowych i telewizyjnych w całej Europie. W 2015 roku nagrał płytę z późnobarokowymi koncertami klawesynowymi J. G. Mùthela (artyście przyznano za nią Diapason d’Or), zaś za „Sonaty różańcowe” H. I. F. Bibera (zarejestrowane wspólnie z Rachel Podger, Davidem Millerem i Jonathanem Mansonem) otrzymał Gramophone Award. Później wydał wielokrotnie nagrodzony solowy album „Cromatica” (CPO 2017) i „Wariacje Goldbergowskie” J. S. Bacha (Rubicon 2020). W 2021 roku wziął udział w premierowym nagraniu opery „Drach. Drama per musica” Aleksandra Nowaka.

ANTHONY MARINI

Amerykański skrzypek, obecnie mieszkający w Finlandii. Specjalizuje się w muzyce barokowej, współpracuje (jako koncertmistrz bądź solista) z zespołami Finnish Baroque Orchestra, Ensemble Zaïs, Espoo Baroque i Musicians of the King’s Road; występował nadto z The Kings Consort, Le Poème Harmonique, Helsinki Baroque, Ensemble Nyland i Les Ambassadeurs. Grę na skrzypcach barokowych studiował w Sibelius Academy w Helsinkach, edukację kontynuował m.in. w paryskim Conservatoire de Musique. Bliskie mu są również inne instrumenty: altówka, viola d’amore, viola da gamba, nyckelharpa (artysta gra także muzykę ludową). Od 2022 roku sprawuje kierownictwo artystyczne Finnish Baroque Orchestra.

PAULIINA FRED

Pauliina Fred specjalizuje się w grze na fletach historycznych – sfera jej artystycznych zainteresowań sięga od renesansowych fletów prostych po flety poprzeczne epoki romantyzmu. Studiowała w Sibelius Academy i Konserwatorium w Utrechcie. Regularnie występuje z Finnish Baroque Orchestra, Helsinki Baroque Orchestra i norweskim zespołem Nivalis Barokk, jest nadto członkiem kwartetu fletów prostych Bravade, tria Bellman i norweskiej orkiestry Barokkanerne. Pełniła funkcję kierownika artystycznego Finnish Baroque Orchestra w latach 2018–2021.

SUNNIVA FAGERLUND

Sunniva Fagerlund jest szczególnie zafascynowana możliwościami, jakie daje łączenie muzyki dawnej i nowej. Studiowała w Helsinkach i Hamburgu. Występowała jako solistka i kameralistka z wieloma zespołami uprawiającymi wykonawstwo historyczne – obecnie regularnie gra w kwartecie Bravade i Rosetta Ensemble. Dokonała wielu prawykonań utworów współczesnych. W latach 2009–2019 była dyrektorem artystycznym festiwalu „Barokin labyrinteissä” („W labiryntach baroku”) w Parainen. W 2009 roku otrzymała nagrodę Turunmaa Cultural Foundation. Od 2022 roku kieruje Western Helsinki Music School, gdzie wcześniej przez blisko 15 lat nauczała gry na flecie prostym.

GRANDIOSO BACH | HÄNDEL Finnish Baroque Orchestra

Zaledwie w ciągu miesiąca (od ostatnich dni września do końca października 1739 roku) **Georg Friedrich Händel** (1685–1759) napisał zbiór **12 Concerti grossi**, wydanych wkrótce jako opus szóste. Tempo prawdziwe zawrotne, ale pamiętajmy, że zgodnie z obyczajem epoki kompozytor wykorzystał tu swe wcześniejsze utwory, zwłaszcza właśnie ukończoną „Ode na dzień św. Cecylii”; inspirował się też dziełami klawesynowymi Gottlieba Muffata i Alessandra Scarlattiego, które z upodobaniem cytował. Podążył oczywiście za modelem twórców włoskich, Corellego i Geminianiego, acz stworzył dzieła dużo doskonalsze, bardziej zróżnicowane, oryginalne i nowoczesne. Zespół concertino stanowi dwoje skrzypiec i wiolonczela, dialogujące z większym zespołem smyczków. Händel chętnie prezentował te koncerty (podobnie jak organowe) w przerwach swych angielskich oratoriów.

V Concerto Grosso D-dur jest sześcioczęściowe. Dwie pierwsze ogniwa kompozytor zapożyczył ze wspomnianej „Ody”, kolejne trzy są oryginalne, acz wyraźny jest tu wpływ Scarlattiego. Dodana część szósta to menuet z dwiema wariacjami – ta część również wywodzi się z hymnu na cześć patronki sztuki muzycznej. (15’)

I Koncert klawesynowy d-moll BWV 1052 (1739) **Johanna Sebastiana Bacha** (1685–1750) jest prawdopodobnie przeróbką zaginionego koncertu skrzypcowego, napisanego w Köthen na przełomie lat dwudziestych i trzydziestych. Podczas prawykonania w lipskiej kawiarni Zimmermanna kompozytor wykonał partię solową, towarzyszyło mu zaś Collegium Musicum – zespół założony przez Georga Philippa Telemanna. Muzyka koncertu została spożytkowana później w dwóch kantatach kościelnych – poprzez taką wędrowkę dzieł (bądź ich fragmentów) kompozytorzy barokowi byli w stanie proponować publiczności wciąż nowe utwory, które zwykle szybko popadały w zapomnienie.

Dzieło jest błyskotliwe, bogate w ornamentację właściwą stylowi skrzypcowemu, z nieomylnie poprowadzoną linią basu – niezmierna inwencja kompozytora wzbudza tutaj podziw. Żywiołowym, intensywnym i pełnym energii częściom skrajnym przeciwstawione jest Adagio, zmierzające do wzniosłego, tragicznego zakończenia. Partia klawesynu jest prawdziwie wirtuozowska, nasycona ekspresją. Niewątpliwie jest to najdoskonalszy koncert Bacha, niezwykle ważny dla zrozumienia jego myśli muzycznej. Dodajmy, że współcześnie zaproponowano kilka wartych poznania rekonstrukcji domniemanego skrzypcowego oryginału. (23’)

Dziś nie jesteśmy już pewni, kiedy **Georg Philipp Telemann** (1681–1767) stworzył **Koncert podwójny e-moll na flet traverso, flet prosty, smyczki i basso continuo TWV 52:e1**, jednak brzmiące w finałowym Presto melodie o polskim zabarwieniu wskazywałyby na lata 1705/1706 (wtedy właśnie, podczas pobytu w Krakowie i Pszczynie, kompozytor zapoznał się z lokalnym folklorem). Telemann znakomicie wykorzystuje kolorystyczne przeciwstawienie instrumentów solowych, brzmiące najpełniej w części trzeciej (Largo). Formę utworu wywiódł z modelu włoskiej sonaty kościelnej („sonata da chiesa”), złożonej z dwóch wolnych i dwóch szybkich części, ułożonych naprzemiennie. Całość cechuje je dyskretna wirtuozeria, imitacyjne dialogi solistów, a także pełna wdzięku zmienność nastrojów. (16’)

W 1721 roku Bach ofiarował swój zbiór **6 Koncertów brandenburskich** („Six concerts avec plusieurs instruments”) margrabiemu Christianowi Ludwigowi von Brandenburg-Schwedt. Nie wiemy, czy rzeczywiście chodziło mu o możliwość pozyskania posady na berlińskim dworze zapalonego melomana i gambisty. Nie wiemy też, w jakim porządku poszczególne dzieła

powstawały, acz niewątpliwie móc się to musiało na przestrzeni kilku lat. „Wydaje się, że dzieło [...] miało być jakby katalogiem możliwości Bacha jako kompozytora muzyki instrumentalnej, dlatego pożądana tu była jak największa różnorodność prezentowanych próbek. To wyjaśnia ów osobliwy fakt, że jedynymi elementami łączącymi te koncerty są nazwiska kompozytora i osoby, której są dedykowane” – komentował Nicolaus Harnoncourt.

W **IV Koncercie G-dur BWV 1049** grupę koncertującą, nader wyrazistą, stanowią skrzypce oraz dwa „flauti d’echo”, ripieno zaś – kwintet smyczkowy i klawesyn. Czym są owe „flauti d’echo”, właściwie nie wiadomo. W ich miejscu w wykonaniach pojawiają się flety proste, a owo określenie tłumaczy się efektem echa, jaki wywołują naśladowaniem partii skrzypiec, gdy swymi wstawkami niejako przerywają ich melodię. (20')

Piotr Urbański

Zapraszamy na kolejne koncerty:

Miło nam poinformować Państwa, że Orkiestra Symfoniczna Filharmonii w Szczecinie gości w Filharmonii Narodowej z koncertem:

**02.02.
pt, 19:00**

Filharmonia Narodowa
w Warszawie

KONCERT SYMFONICZNY

Orkiestra Symfoniczna Filharmonii w Szczecinie

Anna Fedorova fortepian

Rune Bergmann dyrygent

Program:

E. GRIEG – Koncert fortepianowy a-moll op. 16

E. GRIEG – Suity nr 1 i 2 z muzyki do dramatu H. Ibsena „Peer Gynt”
op. 46 i 55

**07.02.
śr, 19:00**

sala symfoniczna

GRANDIOSO NYMAN | ROTA | I Virtuosi Italiani

I Virtuosi Italiani

Massimo Mercelli flet

Alberto Martini koncertmistrz

Program:

O. RESPIGHI – Antiche arie e danze per liuto – Suita nr 3

N. ROTA – Concerto per archi (1977)

N. ROTA – Tańce z filmu „Lampart” L. Viscontiego (1962)

M. NYMAN – Koncert fletowy nr 2 (2019)

B. BRITTEN – Simple Symphony op. 4

2. Februar 2024
Freitag – 19:00 Uhr

GRANDIOSO
BACH | HÄNDEL
Finnish Baroque Orchestra

Finnish Baroque Orchestra

Pauliina Fred Traversflöte, Blockflöte
Sunniva Fagerlund Blockflöte

Marcin Świątkiewicz Cembalo / Leitung

Anthony Marini Violine / Leitung

Programm:

GEORG FRIEDRICH HÄNDEL

Concerto grosso D-Dur op. 6 Nr. 5 HWV 323 [15']

– Larghetto e staccato – Allegro – Presto – Largo – Allegro – Menuetto (Un poco larghetto)

JOHANN SEBASTIAN BACH

Cembalokonzert Nr. 1 d-Moll BWV 1052 [23']

– Allegro – Adagio – Allegro

/Pause/

GEORG PHILIPP TELEMANN

Doppelkonzert e-Moll für Block- und Traversflöte TWV 52:e1 [16']

– Largo – Allegro – Largo – Presto

JOHANN SEBASTIAN BACH

Brandenburgisches Konzert Nr. 4 G-Dur BWV 1049 [20']

– Allegro – Andante – Presto

FINNISH BAROQUE ORCHESTRA

Das 1989 gegründete Orchester hat eine wichtige Rolle bei der Entwicklung der Bewegung für Alte Musik in Nordeuropa gespielt. Bereits bei seiner Gründung wurde es – damals noch unter dem Namen Sixth Floor Orchestra – als innovatives Ensemble unabhängiger Musiker bekannt, das ein äußerst vielfältiges Repertoire präsentiert. Das Finnish Baroque Orchestra (FiBO) konzentriert sich auf Barockmusik, aber Entdeckungen im Bereich der historischen Aufführungspraxis haben das Orchester dazu veranlasst, sein Repertoire um Werke aus anderen Epochen zu erweitern: Es umfasst daher Musik vom Mittelalter bis zur Romantik (Stücke von J. Sibelius, gespielt auf Instrumenten aus der Jahrhundertwende) und der Moderne (Werke, die speziell bei zeitgenössischen Komponisten wie Jukka Tiensuu, Perttu Haapanen, Sarah Nemtsov und Ville Raasakka in Auftrag gegeben wurden).

Der Hauptsitz des FiBO ist im historischen Haus des Finnischen Adels (Ritarihuone) in Helsinki. Dem Ensemble wurden bedeutende Auszeichnungen verliehen, darunter „Finnish Musical Act of the Year“ und „Disc of the Year“ der staatlichen Rundfunkanstalt Yle. Es konzertiert sowohl im In- als auch im Ausland.

Die Diskographie des FiBO spiegelt die Vielseitigkeit des Orchesters wider. Einige seiner Aufnahmen wurden unter dem eigenen Label FiBO Records herausgegeben, während andere für renommierte Labels (Alpha, Ondine, Alba, BIS u.a.) entstanden sind. In Zusammenarbeit mit Alba hat das FiBO Records kürzlich das Album „The World is Born“ (2023) veröffentlicht, das italienisches Frühbarock (C. Monteverdi, T. Merula, M. Uccellini) und finnische Volksmusik miteinander verknüpft.

Im Jahre 2021 erschien die CD „Il labirinto armonico“ (BIS) mit P. A. Locatellis Violinkonzerten (interpretiert von Ilya Gringolts), die in der Fachpresse begeisterte Kritiken erntete, darunter die wertvollen Auszeichnungen Gramophone Editor's Choice (März 2021) und Diapason d'Or (Mai 2021).

MARCIN ŚWIĄTKIEWICZ

Einer der bekanntesten Cembalisten der jungen Generation, der 2015 mit dem renommierten Preis des polnischen Magazins „Polityka“ geehrt wurde. Er studierte Cembalospiel und Komposition in Kattowitz und Den Haag. Als Spezialist für historische Tasteninstrumente arbeitet er regelmäßig mit führenden Ensembles für Alte Musik zusammen (darunter mit dem Brecon Baroque, dem Arte dei Suonatori und dem {oh!} Historical Orchestra) und realisiert Aufnahmen für namhafte Labels (BIS, Channel Classics, Accent, Alpha, Decca, Linn Records, DUX) sowie für Radio- und Fernsehsender in ganz Europa. 2015 nahm er J. G. Müthels spätbarocke Cembalokonzerte auf (diese CD wurde mit einem Diapason d'Or ausgezeichnet), für die mit Rachel Podger, David Miller und Jonathan Manson eingespielten „Rosenkranzsonaten“ H. I. F. Bibers erhielt er einen Gramophone Award. Danach veröffentlichte er das preisgekrönte Soloalbum „Cromatica“ (CPO 2017) und J. S. Bachs „Goldberg-Variationen“ (Rubicon 2020). 2021 beteiligte er sich an der Ersteinspielung der Oper „Drach. Drame per musica“ von Aleksander Nowak.

ANTHONY MARINI

Er ist ein amerikanischer Violinist, der derzeit in Finnland lebt. Als Konzertmeister oder Solist arbeitet er mit dem Finnish Baroque Orchestra, dem Ensemble Zaïs, dem Espoo Baroque und den Musicians of the King's Road zusammen; außerdem ist er mit dem Kings Consort, dem Le Poème Harmonique, dem Helsinki Baroque, dem Ensemble Nyland und dem Ensemble Les Ambassadeurs aufgetreten. Er studierte Barockvioline an der Sibelius Academy in Helsinki und setzte seine Ausbildung u.a. am Pariser Conservatoire de Musique fort. Darüber hinaus spielt er Bratsche, Viola d'amore, Viola da Gamba, Nyckelharpa (er befasst sich auch mit Volksmusik). Seit 2022 hat er die künstlerische Leitung des Finnish Baroque Orchestra inne.

PAULIINA FRED

Pauliina Fred spezialisiert sich auf das historische Flötenspiel – ihr Instrumentarium reicht von den Blockflöten der Renaissance bis zu den Traversflöten der Romantik. Sie studierte an der Sibelius Academy und am Utrecht Conservatorium. Regelmäßig konzertiert sie mit dem Finnischen Barockorchester, dem Helsinki Barockorchester und dem norwegischen Ensemble Nivalis Barokk, sie ist auch Mitglied des Bravade-Blockflötenquartetts, des Bellman-Trios und des norwegischen Orchesters Barokkanerne. In den Jahren 2018–2021 war sie künstlerische Leiterin des Finnish Baroque Orchestra.

SUNNIVA FAGERLUND

Sunniva Fagerlund ist besonders fasziniert von den Möglichkeiten, welche die Verbindung von Alter und Neuer Musik bietet. Sie studierte in Helsinki und Hamburg. Als Solistin und Kammermusikerin ist sie mit verschiedenen Ensembles aufgetreten, die sich mit historischer Aufführungspraxis beschäftigen – derzeit spielt sie regelmäßig mit dem Bravade-Quartett und dem Rosetta Ensemble. Sie hat viele zeitgenössische Werke uraufgeführt. In den Jahren 2009–2019 war sie als künstlerische Leiterin des Festivals „Barokin labyrinteissä“ („In den Barock-Labyrinthen“) in Parainen tätig. 2009 wurde sie mit dem Preis der Turunmaa Cultural Foundation geehrt. Seit 2022 leitet sie die Western Helsinki Music School, wo sie zuvor fast 15 Jahre lang Blockflöte unterrichtete.

GRANDIOSO BACH | HÄNDEL Finnish Baroque Orchestra

Lediglich einen Monat (von den letzten Septembertagen bis Ende Oktober 1739) brauchte **Georg Friedrich Händel** (1685–1759), um seine Sammlung von **12 Concerti grossi** zu schaffen, die schnell als Opus 6 veröffentlicht wurden. Dieses Tempo war wirklich schwindelerregend, man soll aber nicht vergessen, dass der Komponist (wie es damals üblich war) auf seine früheren fertigen Partituren benutzte, vor allem die gerade vollendete „Cäcilienode“ („Ode for St. Cecilia's Day“); er ließ sich auch von Gottlieb Muffats und Alessandro Scarlattis Cembalowerken inspirieren, die er gerne zitierte. Natürlich folgte er dem Vorbild der italienischen Komponisten Corelli und Geminiani, doch schuf er viel abwechslungsreichere und modernere Werke. Die Concertino-Gruppe besteht aus zwei Violinen und einem Cello, die mit einem größeren Streicherensemble Dialoge führen. Händel präsentierte diese Concerti (ebenso wie die Orgelkonzerte) häufig während der Pausen in seinen englischen Oratorien.

Das Concerto Grosso Nr. 5 D-Dur ist sechssätzig. Die ersten zwei Sätze entlehnte Händel der oben erwähnten „Ode“, die nächsten drei sind originell, obwohl der Einfluss von Scarlatti hier spürbar ist. Das hinzugefügte Finale ist ein Menuett mit zwei Variationen – auch dieser Satz rührt von der Hymne zu Ehren der Schutzpatronin der Tonkunst her. (15')

Johann Sebastian Bachs (1685–1750) **Cembalokonzert Nr. 1 d-Moll BWV 1052** (1739) ist wahrscheinlich eine Überarbeitung eines verschollenen Violinkonzerts, das in den späten 1720er oder frühen 1730er Jahren in Köthen geschrieben wurde. Bei der Uraufführung im Leipziger Café Zimmermann spielte der Komponist den Solopart und wurde vom Collegium Musicum, einem von Georg Philipp Telemann gegründeten Ensemble, begleitet. Die Musik des Konzerts wurde von ihm später in zwei Kirchenkantaten verwendet – durch solche

„Wanderungen“ von Werken (bzw. Werkausschnitten) waren die Barockkomponisten imstande, dem Publikum immer wieder neue Werke vorzuschlagen, die in der Regel schnell wieder in Vergessenheit gerieten.

Das Werk ist effektivvoll, reich an Verzierungen (die dem Violinstil angemessen sind), mit einer zielsicher geführten Basslinie – der unermessliche Erfindungsreichtum des Komponisten ist hier bewundernswert. Die lebhaften, intensiven und energievollen Ecksätze stehen zum Adagio mit dessen tragisch erhabenem Schluss in starkem Kontrast. Der Cembalopart ist wahrhaft virtuos und hochoffensiv. Zweifellos ist dies Bachs schönste konzertante Musik, äußerst wichtig für das Verständnis seines musikalischen Denkens. Es sei hinzugefügt, dass heute mehrere interessante Rekonstruktionen der mutmaßlichen Originalfassung für Violine vorgeschlagen worden sind. (23')

Heute weiß man nicht mehr genau, wann **Georg Philipp Telemann** (1681–1767) das **Doppelkonzert e-Moll für Traversflöte, Blockflöte, Streicher und Basso continuo TWV 52:e1** komponiert hat, aber die polnisch klingenden Melodien im abschließenden Presto deuten auf die Jahre 1705/1706 hin (zu dieser Zeit, während seines Aufenthalts in Krakau und Ples, lernte der Komponist die lokale Folklore kennen). Telemann nutzt die farbvolle Verbindung der Soloinstrumente hervorragend aus und lässt sie im dritten Satz (Largo) am besten erklingen. Dem Werk liegt das Schema der italienischen Kirchensonate („Sonata da chiesa“), die zweimalige Abfolge eines langsam-schnellen Satzpaars, zugrunde. Das gesamte Konzert zeichnet sich durch dezente Virtuosität, imitatorische Dialoge zwischen beiden Solostimmen und anmutsvollen Stimmungswechsel aus. (16')

Im Jahre 1721 widmete Bach dem Markgrafen Ludwig Christian von Brandenburg-Schwedt seine **6 Brandenburgischen Konzerte** (der Originaltitel lautet: „Six concerts avec plusieurs instruments“). Wir wissen nicht, ob er wirklich einen Posten beim passionierten Musikliebhaber und Gambisten am Berliner Hof erhalten wollte. Es ist ebenfalls nicht bekannt, in welcher Reihenfolge einzelne Partituren entstanden sind – das Komponieren dauerte zweifellos etliche Jahre. Nicolaus Harnoncourt behauptet, es scheine, dass der Zyklus ein Katalog von Bachs Möglichkeiten als Komponist von Instrumentalmusik habe sein können, weshalb die größte Vielfalt an präsentierten Musikstücken erwünscht gewesen sei. Dies erkläre das besondere Faktum: Die einzigen Elemente, welche diese Konzerte miteinander verbänden, seien die Namen des Komponisten und der Person, der die Sammlung zugeeignet worden sei.

Die expressive Sologruppe des **Konzerts Nr. 4 G-Dur BWV 1049** besteht aus einer Violine und zwei „flauti d’echo“, das Ripieno – aus den Streichern mit Cembalo. Was jene „flauti d’echo“ sind, weiß man eigentlich nicht. An ihrer Stelle treten die Blockflöten auf, die Phrasen der Violine in der Art eines Echos wiederholen – ein möglicher Grund für Bachs Bezeichnung. (20’)

Piotr Urbański
(Deutsche Fassung von Tomasz Kowalewski)

Wir laden Sie zu unseren Konzerten ein:

Wir freuen uns, Ihnen mitteilen zu können, dass das Stettiner Orchester in der Nationalphilharmonie gastieren wird:

**02.02.
Fr, 19.00**

Nationalphilharmonie
Warschau

SINFONISCHES KONZERT

Sinfonieorchester der Philharmonie Stettin

Anna Fedorova Klavier

Rune Bergmann Leitung

Programm:

E. GRIEG – Klavierkonzert a-Moll op. 16

E. GRIEG – Suiten Nr. 1 und 2 aus der Bühnenmusik zu H. Ibsens
„Peer Gynt“ op. 46 i 55

**07.02.
Mi, 19.00**

großer Konzertsaal

GRANDIOSO

NYMAN | ROTA | I Virtuosi Italiani

I Virtuosi Italiani

Massimo Mercelli Flöte

Alberto Martini Konzertmeister

Programm:

O. RESPIGHI – Antiche arie e danze per liuto – Suite Nr. 3

N. ROTA – Concerto per archi (1977)

N. ROTA – Tänze aus dem Film „Der Leopard“ von L. Visconti (1962)

M. NYMAN – Flötenkonzert Nr. 2 (2019)

B. BRITTEN – Simple Symphony op. 4

Poznaj historię Filharmonii i jej Orkiestry na:
70.FILHARMONIA.SZCZECIN.PL

GALERIA POZIOM 4

SOLISTA | Cyprian Nocoń

Pierwszy obraz „Święto polifonii” powstał zupełnie przez przypadek. Pracując nad dyplomem, chciałem namalować obraz wieńczący cykl obrazów zupełnie innych niż te, które dzisiaj oglądamy. Zrobiłem eksperyment, polegający na destrukcji orkiestry. Odbiegał on od reszty prac, które były już skończone, a muzycznego obrazu nie dołączyłem finalnie do dyplomu.

Moment opublikowania obrazu w social mediach był chwilą przełomową w mojej twórczości. Od tej chwili zostałem Solistą, pomimo że nie gram na żadnym instrumencie. W mojej pracowni powstało kilkaset obrazów, na których namalowałem muzykę.

Cyprian Nocoń

Absolwent Wydziału Malarstwa katowickiej Akademii Sztuk Pięknych (2011–2017). Dyplom „Przed premierą” obronił w 2016 roku. Jest autorem kilkunastu wystaw indywidualnych m.in. w Lyonie, Maastricht, Eindhoven, Warszawie. Brał udział w targach sztuki w Chinach i Wielkiej Brytanii. Jego obrazy znajdują się w kolekcjach w kraju i za granicą.

Wystawa będzie dostępna do 11 lutego 2024 w dniach otwarcia galerii:
soboty i niedziele w godzinach 12.00–16.00 (ostatnie wejście 15.30)

Bilet w cenie 10 zł do kupienia w kasach i na stronie Filharmonii: filharmonia.szczecin.pl.
Dla publiczności galeria jest dostępna pół godziny przed koncertem, w przerwie koncertu i po nim (wstęp z ważnym biletem na dane wydarzenie).

Mecenas Roku 2023

Patron Sezonu Jubileuszowego 2023/2024

BMW
Bońkowsky

Partner Motoryzacyjny Filharmonii

Partner Filharmonii

Partner Filharmonii

Partner Filharmonii